

Arrest

nr. 299 443 van 2 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & LAURENT F.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten ANDRIEN D. & LAURENT F. verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 juli 2021 om internationale bescherming. Op 22 december 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en ben je geboren in het dorp Lajarwo in het district Kot, provincie Nangarhar. Je woonde er met je ouders, 4 broers en 3 zussen. Je ging toen je 11 jaar was gedurende 3 maanden naar de moskee voor religieuze lessen. Voor de rest hielp je je vader op jullie grond en zorgde je voor de dieren. Jouw oudste broer A(...) werkte ook als landbouwer. Jouw oudere broer K(...) werkte gedurende 10 à 12 jaar voor het nationale leger in Kunduz. Na je vertrek werkte hij nog korte tijd in Kunar.

Drie dagen voor je vertrek sprak Daesh jou aan toen je van de madrassa kwam. Ze zeiden dat je broer terug moest komen van zijn job. Ze zouden 2-3 dagen later terugkomen. Na 3-4 dagen spraken ze je opnieuw aan en zeiden dat je broer onmiddellijk naar het dorp moest komen of dat ze jou anders zouden vermoorden. Jouw oom regelde je reis en die nacht nog vertrok je uit het dorp. Je was drie maanden onderweg tot Griekenland en verbleef daar tien maanden. Nadien reisde je verder door tot je in België toekwam. Op 9 juli 2021 diende je hier een verzoek om internationale bescherming in.

Drie dagen na je vertrek kwam Daesh naar je huis om naar jou te vragen. Drie maanden later kwamen ze opnieuw. Toen je in Griekenland was hoorde je bovendien dat er een bom was geplaatst bij je huis, waardoor twee van jouw zussen, twee neven en de vrouw van je broer om het leven kwamen. Je vader, schoonzus en nichtje geraakten gewond. Sindsdien kwam Daesh niet meer naar je familie toe. Een week na de bomexplosie verdween je oudste broer A(...). Na de machtsovername kwam je broer K(...) naar huis. Twee weken later werd hij eveneens vermist.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: je vaders taskara en stemkaart, twee legerbadges van je broer K(...) en zijn bankkaart, verschillende foto's en video's van jouw dorpelingen en militairen op de begrafenis naar aanleiding van de bom bij je huis, alsook de envelop waarin de documenten naar jou werden toegestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met Daesh die de aanleiding tot jouw vertrek vormden.

Vooreerst heeft het CGVS bedenkingen bij jouw voorgehouden profiel en familiale situatie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde jij dat je in Afghanistan een taskara had maar dat je die kwijtgeraakte (Verklaring DVZ, vraag 25). Tijdens je persoonlijk onderhoud stel je echter dat je helemaal nooit een taskara hebt gehad. Gewezen op je eerdere bewering wijzig je simpelweg je verklaring door te stellen dat je inderdaad een taskara had vroeger maar dat je die in Iran kwijtgeraakte (CGVS, p. 5). Verder is het opmerkelijk dat jij de Afghaanse kalender nooit gebruikte en de naam van geen enkele maand kan

opnoemen. Van iemand uit een landbouwersfamilie die zelf ook meehielp met het telen van tarwe en mais (Verklaring DVZ, vraag 12 en CGVS, p. 5-6 en 10) zou toch een zekere kennis van de Afghaanse kalender verwacht kunnen worden. Daarbij zijn ook je verklaringen over je familie niet consistent. Bij jouw aankomst in België verklaarde je geen jongere broers te hebben, maar wel drie oudere broers A(...) W(...), K(...) W(...) en N(...) W(...), en stelde je dat je twee oudere zussen S(...) en G(...) hebt, maar geen jongere zussen (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 09/07/2021). Op de DVZ stelde je dan weer dat je daarnaast ook nog twee jongere broers B(...) en A(...) hebt alsook een extra jongere zus S(...) (Verklaring DVZ, vraag 17). Op het CGVS verklaar je weer anders. Gevraagd naar wie al je broers en zussen zijn, vermeld je N(...) W(...) niet en stel je dat je niet één, maar twee jongere zussen hebt wiens naam je bent vergeten (CGVS, p. 10). Gewezen op je inconsistente verklaringen, antwoord je eenvoudigweg dat je wel zei dat je jongere broers had. Over je zussen stel je dat je net zoals vandaag alles duidelijk vertelde. Gewezen op het feit dat jij bij je aankomst niet vermeldde dat je twee zussen overleden waren, hoewel jij toen al wel op de hoogte was van de bomaanslag (CGVS, p. 19), stel je slechts dat je weinig tijd had om details te geven (CGVS, p. 11). Je incoherente verklaringen omtrent je familiale situatie werpen reeds een negatief licht op je algehele geloofwaardigheid.

Over het werk van je broer K(...) blijven je verklaringen erg vaag. Je stelt dat hij gedurende 10 of 12 jaar voor het leger werkte, dat jij en je familie hier steeds van op de hoogte waren en dat hij regelmatig terug naar huis kwam (CGVS, p. 12 en 16). Toch kan jij niet vertellen wat zijn opleiding juist inhield, waar je broer precies werkte in de provincie Kunduz, welke rang hij had, in welke afdeling of regiment hij werkte, hoeveel hij ongeveer verdiende of over concrete taken of operaties die hij uitvoerde (CGVS, p. 12, 13-16). Je legt verschillende documenten neer om je verklaringen over het werk van je broer te staven, maar kan niet uitleggen wat de verschillende documenten juist zijn, behalve dat het "de kaarten die hij op zijn werkplaats gebruikte" zijn. Daarenboven blijf je vaag over de reden dat jij deze documenten pas de dag voor je persoonlijk onderhoud van je oom ontving, wanneer je stelt dat hij het vroeger niet kon omdat er problemen in de regio waren maar dat hij het recent wel kon sturen omdat je er een paar keer achter vroeg (CGVS, p. 3-4).

Evenmin weten je verklaringen over je problemen te overtuigen. Gevraagd hoe Daesh na zo'n tien jaar ontdekte over de job van je broer, antwoord je ontwijkend dat ze eerst niet op de hoogte waren maar nadien wel. Op de vraag hoe ze het te weten kwamen stel je slechts dat iemand het heeft doorverteld (CGVS, p. 18). Je verklaart dat men het te weten kwam ongeveer in de periode toen hij van Kunduz naar Kunar vertrok, maar deze overplaatsing gebeurde volgens je verklaringen pas na je vertrek. Hierop gewezen wijzig je gewoon je verklaring dat men het inderdaad voor zijn overplaatsing te weten kwam. Je hebt echter geen idee hoe lang voor je vertrek dit was (CGVS, p. 13 en 15). Voorts strookt je verklaring dat je enkele dagen voor je vertrek voor het eerst door Daesh werd aangesproken toen je van de madrassa kwam (CGVS, p. 17) niet met je eerdere verklaring dat je slechts voor 3 maanden naar de madrassa bent gegaan toen je 11 jaar oud was (CGVS, p. 9). Jij zou immers in 2019 uit Afghanistan vertrokken zijn, wat impliceert dat jij toen 14 jaar oud was (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 09/07/2021 en Verklaring DVZ, vraag 4 en 33). Dat je hoorde dat je 16 jaar was toen je hier aankwam (CGVS, p. 18) biedt geen verschoning voor deze incoherentie. Jij biedt evenmin een overtuigende verklaring voor het feit dat Daesh jou, als kleine jongen, aansprak met de boodschap dat je broer naar het dorp moest terugkeren in plaats van je vader of oudere broer. Dat je vader na de bomontploffing verlamd was, is compleet irrelevant aangezien deze gebeurtenis na je vertrek plaatsvond (CGVS, p. 18).

Op de DVZ verklaarde je dat jouw vader ongeveer een maand voor je vertrek werd aangesproken over het feit dat je broer moest stoppen met zijn werk en dat jij en K(...) met Daesh moesten samenwerken, waarna je oom je vertrek regelde (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit strookt echter geheel niet met wat je stelt tijdens je persoonlijk onderhoud, met name dat Daesh jou persoonlijk aansprak (en nooit jouw vader), dat Daesh jou tweemaal (en niet éénmaal) aansprak, dat dit gebeurde enkele dagen voor je vertrek (en geen maand voordien), evenals dat ze enkel zeiden dat je broer naar het dorp moest komen (en dat ze niets vermeldden over het feit dat jullie met Daesh moesten samenwerken). Gewezen op deze tegenstrijdigheden ontken je slechts dat je verklaringen op de DVZ. Dat je toen bovendien niet alles in detail kon vertellen, biedt geen verschoning aangezien deze elementen geen details maar wel de kern van je asielrelaas uitmaken (CGVS, p. 17-19).

Ook over de bomaanslag op je huis overtuigen je verklaringen niet. Gevraagd wanneer deze ontploffing plaatsvond stel je eerst dat het was toen jij tien maanden in Griekenland was, wat betekent dat het zo'n dertien maanden na je vertrek gebeurde (CGVS, p. 4-5). Dit strookt echter niet met je latere bewering dat de bom ontplofte zo'n week nadat Daesh voor de tweede keer naar je thuis was gekomen. Dit zou immers impliceren dat de ontploffing ongeveer drieënhalve maand na je vertrek plaatsvond (CGVS, p. 19).

Hiermee geconfronteerd wijzig je simpelweg je verklaring in die zin dat je pas tien maanden na je aankomst in Griekenland hoorde over de ontploffing, maar dat die voordien al gebeurd was. Dat ze je het voordien niet wilden vertellen om je geen slecht nieuws te geven (CGVS, p. 19), overtuigt overigens niet. Het dient nog opgemerkt dat, hoewel de ontploffing zou hebben plaatsgevonden lange tijd voor de machtsovername door de Taliban, Daesh nadien nooit meer naar je huis kwam om naar je te vragen of naar je andere broers (CGVS, p. 20). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw voorgehouden problemen met Daesh.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De envelop waarin je documenten werden toegestuurd, jouw vaders taskara en zijn stemkaart hebben geen betrekking op jouw asielmotieven als dusdanig. De neergelegde foto's en video's tonen slechts een bijeenkomst van dorpelingen en militairen, zonder context van waar of wanneer deze foto's genomen zijn. Evenmin kunnen deze aldus jouw problemen met Daesh aantonen. Betreffende de legerkaarten en bankkaart van de broer K(...) dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is

aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je maakt niet aannemelijk dat er in jouw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit

dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmering ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan

aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

*Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-commissaris begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout "door telkens de meest nadelige*

interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten".

Verzoeker meent dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Aangaande het vermeende risico op vervolging bij terugkeer uit Europa laat verzoeker het volgende gelden:

"Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: "(...)" (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81).

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: "4.3.9. (...)"

In casu is verzoeker in 2021 in België aangekomen toen hij nog 15 jaar oud was, hetgeen betekent dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten. Hij kreeg toen een voogd. Omdat hij minderjarig was, ging hij in België naar school.

Verzoeker leeft zoals jongeren in België: Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens, het gebruikt sociale netwerken.

Alzo heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in België doorgebracht.

Deze individuele factoren, en met name zijn leeftijd, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd."

Aangaande zijn familiale situatie stelt verzoeker als volgt:

"Ten eerste merkt het CGVS tegenstrijdige verklaringen op over zijn tsakara: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2). Verzoeker wenst echter zijn verklaringen te herhalen. Hij had de vraag of hij een taskara had verkeerd begrepen en dacht dat hem werd gevraagd of hij een taskara bij zich had tijdens het onderhoud. Hij bevestigde echter dat hij er een had, maar dat hij die was kwijtgeraakt.

Ten tweede verbaast het CGVS zich erover dat verzoeker de maanden in Afghanistan niet kent. Het CGVS heeft echter geen informatie waaruit blijkt dat elke landbouwer in Afghanistan de namen van de maanden kent. Deze redenering is dus volledig subjectief. Voorts heeft verzoeker aangegeven dat hij analfabeet is, hetgeen zijn zeer beperkte kennis verklaart.

Ten derde merkt het CGVS tegenstrijdigheden op in zijn gezinssamenstelling: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoeker wenst daarom duidelijkheid te bieden. Enerzijds heeft verzoeker vijf broers: A(...) W(...), K(...), N(...), B(...) en A(...). Zoals hij aangaf, dacht hij dat hij tijdens zijn eerste interview als minderjarige de namen van zijn vijf broers had gegeven. Er dient te worden opgemerkt dat hij niet werd vergezeld door een voogd of een advocaat, zodat niemand kon nagaan of zijn rechten in dit eerste interview werden gerespecteerd. Bovendien zijn N(...) en I(...) dezelfde persoon. Indien het CGVS verzoeker hierover had bevestigd, had hij deze tegenstrijdigheid kunnen oplossen door uit te leggen dat deze voornamen naar dezelfde persoon verwijzen. Verzoeker heeft daarentegen drie zussen: G(...), S(...) en een jongere zus. Dit komt overeen met zijn verklaringen bij de DvZ. Verzoeker verklaart dat de notities van zijn onderhoud bij het CGVS een fout bevatten en dat hij slechts 3 zusters heeft genoemd."

Aangaande het werk van zijn broer K. zet verzoeker het volgende uiteen:

"Volgens het CGVS kon verzoeker onvoldoende informatie verstrekken over het beroep van zijn broer: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Dit gegeven alleen maakt het echter niet mogelijk het beroep van verzoekers broer in twijfel te trekken. Verzoeker kon inderdaad nog enige informatie verstrekken, met name dat zijn broer ongeveer zes maanden opleiding had moeten volgen alvorens met werken te beginnen (CGVS, p. 13). Wat het gebruik van de kaarten betreft, is het moeilijk te begrijpen wat het CGVS verwacht buiten de informatie die het heeft verstrekt, namelijk: "hij die kaarten kon gebruiken om daar op de werkplaats binnen en buiten kon gaan" (CGVS, p. 3).

Gezien zijn leeftijd is het logisch dat zijn broer hem niet in detail verleide over de operaties waaraan hij deelnam. Bovendien kwam hij maar een paar dagen per jaar terug naar het dorp, dus had hij niet de gelegenheid om veel met zijn broer te praten.

Opnieuw heeft verzoeker met het CGVS meegewerkt door zoveel mogelijk documentatie over het beroep van zijn broer te verstrekken. Het CGVS ontkent dat deze documenten enige bewijskracht hebben, en stelt dat: "(...)" (bestreden beslissing, p. 3).

Zo verricht het CGVS, ondanks het aantal door verzoeker ingediende documenten, geen individuele analyse van de documenten. Het CGVS verwerpt in het algemeen, zonder enige in concreto analyse, de bewijskracht van elk document uit Afghanistan. Dit soort informatie betekent echter niet dat het CGVS niet

verplicht is de door verzoeker overgelegde documenten in concreto te analyseren. Deze redenering zou het onmogelijk maken voor een persoon uit Afghanistan om zijn vrees te bewijzen.

Uw Raad al geoordeeld dat: "(...)"

(RvV - arrest nr. 219.682 van 11 april 2019).

"8.1. (...)"

(RvV - arrest nr. 218.062 van 11 maart 2019).

"5.9.1. (...)" (RvV - arrest nr. 217.762 van 28 februari 2019).

"11.2.1. (...)"

(RvV - arrest nr. 217.375 van 25 februari 2019).

"6.2.7. (...)"

6.2.8. (...)" (RvV - arrest nr. 216.632 van 12 februari 2019).

(...)" (RvV - arrest nr. 135.960 van 8 januari 2015).

"(...)" (RvV - arrest nr. 225.367 van 29 augustus 2019).

"4.11. (...)" (RvV - arrest nr. 224.704 van 7 augustus 2019).

"(...)" (RvV - arrest nr. 222.631 van 14 juni 2019).

"(...)" (RvV - arrest nr. 213.279 van 30 november 2018).

Door zonder enige concrete analyse automatisch te concluderen dat de aanwezige documenten frauduleus zijn, gaat de wederpartij in tegen de algemene verplichting van elke autoriteit om de elementen van het dossier grondig te onderzoeken teneinde met volledige kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van het dossier een beslissing te kunnen nemen.

Het CGVS kan echter niet beginnen met de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker in twijfel te trekken en vervolgens weigeren de door de verzoeker overgelegde documenten te onderzoeken.

In casu vormen de door verzoeker overgelegde documenten een begin van bewijs en een element dat gunstig is voor zijn algemene geloofwaardigheid en waarmee het CGVS rekening had moeten houden.

Deze documenten zijn met name een bewijs van de militaire activiteit van zijn broer."

Aangaande de bomaanslag op zijn huis die zich na zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben voorgedaan, merkt verzoeker het volgende op:

"Volgens het CGVS heeft verzoeker zichzelf tegengesproken over het tijdstip van de bomaanslag: "(...)" (bestreden beslissing, pp. 2-3).

Verzoeker bevestigt zijn laatste verklaring dat hij pas in Griekenland van de explosie hoorde, maar dat deze eerder had plaatsgevonden. Zijn verklaringen worden bevestigd door zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee het CGVS geen rekening houdt, aangezien hij heeft verklaard: "Toen ik in GR was, hoorde ik dat Daesh een bom plaatste in onze tuin omdat (...)" (DVZ, 3.5)."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij vangt zijn betoog aan met een korte theoretische beschouwing bij artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en voert vervolgens een uitgebreid betoog over het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie.

Daarna gaat verzoeker omstandig in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 30 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Query "Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 en het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de groepering Islamitische Staat (Daesh) omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn broer K. bij het Afghaans nationaal leger. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst stelt verzoeker te vrezen dat hij door Daesh zal worden vermoord.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan niet zonder meer geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel en familiale situatie, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde jij dat je in Afghanistan een taskara had maar dat je die kwijtgeraakte (Verklaring DVZ, vraag 25). Tijdens je persoonlijk onderhoud stel je echter dat je helemaal nooit een taskara hebt gehad. Gewezen op je eerdere bewering wijzig je simpelweg je verklaring door te stellen dat je inderdaad een taskara had vroeger maar dat je die in Iran kwijtgeraakte (CGVS, p. 5). Verder is het opmerkelijk dat jij de Afghaanse kalender nooit gebruikte en de naam van geen enkele maand kan opnoemen. Van iemand uit een landbouwersfamilie die zelf ook meehielp met het telen van tarwe en mais (Verklaring DVZ, vraag 12 en CGVS, p. 5-6 en 10) zou toch een zekere kennis van de Afghaanse kalender verwacht kunnen worden. Daarbij zijn ook je verklaringen over je familie niet consistent. Bij jouw aankomst in België verklaarde je geen jongere broers te hebben, maar wel drie oudere broers A(...) W(...), K(...) W(...) en N(...) W(...), en stelde je dat je twee oudere zussen S(...) en G(...) hebt, maar geen jongere zussen (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 09/07/2021). Op de DVZ stelde je dan weer dat je daarnaast ook nog twee jongere broers B(...) en A(...) hebt alsook een extra jongere zus S(...) (Verklaring DVZ, vraag 17). Op het CGVS verklaar je weer anders. Gevraagd naar wie al je broers en zussen zijn, vermeld je N(...) W(...) niet en stel je dat je niet één, maar twee jongere zussen hebt wiens naam je bent vergeten (CGVS, p. 10). Gewezen op je inconsistente verklaringen, antwoord je eenvoudigweg dat je wel zei dat je jongere broers had. Over je zussen stel je dat je net zoals vandaag alles duidelijk vertelde. Gewezen op het feit dat jij bij je aankomst niet vermeldde dat je twee zussen overleden waren, hoewel jij toen al wel op de hoogte was van de bomaanslag (CGVS, p. 19), stel je slechts dat je weinig tijd had om details te geven (CGVS, p. 11). Je incoherente verklaringen omtrent je familiale situatie werpen reeds een negatief licht op je algehele geloofwaardigheid.”

Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij een *taskara* had maar dat hij die is kwijtgeraakt, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn initiële verklaring op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dat hij nooit een *taskara* heeft gehad niet op, noch biedt hij daarvoor enige verklaring. De uitleg (*post factum*) dat hij de vraag of hij een *taskara* had verkeerd had begrepen en dacht dat hem gevraagd werd of hij een *taskara* bij zich had tijdens het onderhoud, kan niet overtuigen daar verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of hij er ooit een heeft gehad (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

De opmerking dat het CGVS niet over informatie beschikt waaruit blijkt dat elke landbouwer in Afghanistan de namen van de maanden (van de Afghaanse kalender) kent, doet niets af aan de verwachting dat verzoeker, die verklaart tot zijn vijftien jaar in Afghanistan te hebben gewoond, enige notie heeft van de Afghaanse kalender, nog daargelaten zijn voorgehouden profiel van landbouwer. Waar verzoeker erop wijst dat hij analfabeet is, toont hij niet aan dat dit zijn verstandelijke vermogens aantast en hem ertoe verhinderd bekend te zijn met de Afghaanse tijdrekening, wat noodzakelijk is om in de Afghaanse samenleving te kunnen functioneren.

Door te verduidelijken dat hij vijf broers en drie zussen heeft, zoals hij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde, weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling. Verzoeker stelt dat hij dacht dat hij tijdens zijn eerste interview “als minderjarige” de namen van zijn vijf broers had gegeven en merkt op dat hij toen niet vergezeld was door een voogd of een advocaat, zodat niemand kon nagaan of zijn rechten in dit eerste interview werden gerespecteerd. Dit betoog is evenwel niet dienstig ter verschoning of verklaring van de afwijkende verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS, waar hij wel vergezeld was van zijn voogd en advocaat. Verzoeker zaait in zijn verzoekschrift alleen maar meer verwarring waar hij oppert dat N. en I. dezelfde persoon zijn. Deze bewering houdt geen steek daar verzoeker N. bij de DVZ en thans in zijn verzoekschrift benoemt als één van zijn vijf broers en I. blijkens zijn verklaringen zijn eigen naam is (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17 en stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker blijft aldus in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden voor het feit dat hij op het CGVS heeft nagelaten N. of N. W. als één van zijn broers te vermelden. Dat de notities van zijn persoonlijk onderhoud een fout bevatten en hij slechts drie zussen zou hebben genoemd, kan evenmin overtuigen, daar uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker tot tweemaal toe verklaard heeft dat hij, behalve twee oudere zussen die zouden zijn omgekomen bij een bomaanslag, twee kleine zussen heeft die nog leven (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verder dient erop te worden gewezen dat verzoeker erg vage verklaringen heeft afgelegd over het werk van zijn broer K., dat nochtans de oorzaak zou zijn geweest van verzoekers voorgehouden problemen met Daesh. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Je stelt dat hij gedurende 10 of 12 jaar voor het leger werkte, dat jij en je familie hier steeds van op de hoogte waren en dat hij regelmatig terug naar huis kwam (CGVS, p. 12 en 16). Toch kan jij niet vertellen wat zijn opleiding juist inhield, waar je broer precies werkte in de provincie Kunduz, welke rang hij had, in welke afdeling of regiment hij werkte, hoeveel hij ongeveer verdiende of over concrete taken of operaties die hij uitvoerde (CGVS, p. 12, 13-16). Je legt verschillende documenten neer om je verklaringen over het werk van je broer te staven, maar kan niet uitleggen wat de verschillende documenten juist zijn, behalve dat het “de kaarten die hij op zijn werkplaats gebruikte” zijn. Daarenboven blijf je vaag over de reden dat jij deze documenten pas de dag voor je persoonlijk onderhoud van je oom ontving, wanneer je stelt dat hij het vroeger niet kon omdat er problemen in de regio waren maar dat hij het recent wel kon sturen omdat je er een paar keer achter vroeg (CGVS, p. 3-4).”*

Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij nog enige informatie kon verstrekken, met name dat zijn broer ongeveer zes maanden opleiding had moeten volgen alvorens met werken te beginnen, verschoont noch verklaart verzoeker zijn onwetendheid aangaande meerdere andere elementen waarop de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing concreet wijst. Verzoekers leeftijd vormt in dezen geen afdoende verklaring, nu mag verwacht worden dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen vijftien was ten tijde van zijn vertrek, de nodige maturiteit bezat om interesse te hebben in het werk van zijn broer en daarover door zijn broer te worden geïnformeerd. De omstandigheid dat zijn broer maar een paar dagen per jaar terugkwam naar het dorp en niet de gelegenheid had om veel met verzoeker te praten, neemt niet weg dat verzoekers broer zijn job als soldaat toch gedurende tien à twaalf jaar zou hebben uitgeoefend, waardoor redelijkerwijze mag worden van uit gegaan dat verzoeker hierover doorheen al die jaren meer kennis zou hebben verkregen dan de kennis die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Bovendien mag ook van een jonge kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van verzoekers broer. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zich hierover desnoods na zijn vertrek terdege te informeren bij zijn ouders, met wie hij tot op heden regelmatig contact heeft, of bij zijn maternale oom, die hem de documenten zou hebben opgestuurd die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt ter staving van de werkzaamheden van zijn broer (*ibid.*, p. 3-4, 11). De vaststelling dat verzoeker, wat deze documenten betreft, desgevraagd niet méér toelichting kan geven dan *“dat hij die kaarten kon gebruiken om daar op de werkplaats binnen en buiten [te] gaan”* is verder tekenend voor zijn gebrekkige kennis aangaande het werk van zijn broer.

Nog daargelaten dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de vermeende militaire activiteiten van zijn broer “*frauduleus*” zouden zijn, is de kritiek dat de adjunct-commissaris geen individuele en *in concreto* analyse heeft verricht

van deze documenten, en zodoende ingaat tegen “*de algemene verplichting van elke autoriteit om de elementen van het dossier grondig te onderzoeken teneinde met volledige kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van het dossier een beslissing te kunnen nemen*”, *in casu* niet dienstig. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat het CGVS en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (update)). Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen van de beweerde militaire activiteiten van zijn broer voor te leggen, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken, gelet op hun relatieve bewijswaarde, op zich niet volstaan om daaraan zonder meer geloof te hechten. Deze stukken dienen deel uit te maken van een integrale geloofswaardigheidsbeoordeling en te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat deze stukken, met hun beperkte relatieve bewijswaarde, niet opwegen tegen het feit dat verzoeker bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd over het werk van zijn broer, zoals hoger is vastgesteld en door verzoeker niet op dienstige wijze wordt betwist, alsook de vaststelling dat verzoeker geen concrete inhoudelijke duiding kon geven bij elk van de voorgelegde stukken en vaag bleef over de reden waarom hij deze stukken pas de dag voor zijn persoonlijk onderhoud van zijn oom ontving, waaruit volgt dat aan het militaire profiel van verzoekers broer geen geloof kan worden gehecht. Derhalve dringt een individueel onderzoek van de inhoud van elk door verzoeker neergelegd document zich *in casu* niet op en is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad in dit verband niet dienstig, nog daargelaten dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Daar verzoeker, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zijn broer K. daadwerkelijk werkzaam was in het leger, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker om die reden persoonlijk problemen zou hebben gekend met Daesh.

Voorts kunnen ook verzoekers verklaringen over deze vermeende problemen niet overtuigen, zoals in de bestreden beslissing met reden als volgt wordt toegelicht:

“Gevraagd hoe Daesh na zo’n tien jaar ontdekte over de job van je broer, antwoord je ontwijkend dat ze eerst niet op de hoogte waren maar nadien wel. Op de vraag hoe ze het te weten kwamen stel je slechts dat iemand het heeft doorverteld (CGVS, p. 18). Je verklaart dat men het te weten kwam ongeveer in de periode toen hij van Kunduz naar Kunar vertrok, maar deze overplaatsing gebeurde volgens je verklaring pas na je vertrek. Hierop gewezen wijzig je gewoon je verklaring dat men het inderdaad voor zijn overplaatsing te weten kwam. Je hebt echter geen idee hoe lang voor je vertrek dit was (CGVS, p. 13 en 15). Voorts strookt je verklaring dat je enkele dagen voor je vertrek voor het eerst door Daesh werd aangesproken toen je van de madrassa kwam (CGVS, p. 17) niet met je eerdere verklaring dat je slechts voor 3 maanden naar de madrassa bent gegaan toen je 11 jaar oud was (CGVS, p. 9). Jij zou immers in 2019 uit Afghanistan vertrokken zijn, wat impliceert dat jij toen 14 jaar oud was (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 09/07/2021 en Verklaring DVZ, vraag 4 en 33). Dat je hoorde dat je 16 jaar was toen je hier aankwam (CGVS, p. 18) biedt geen verschoning voor deze incoherentie. Jij biedt evenmin een overtuigende verklaring voor het feit dat Daesh jou, als kleine jongen, aansprak met de boodschap dat je broer naar het dorp moest terugkeren in plaats van je vader of oudere broer. Dat je vader na de bomontploffing verlamd was, is compleet irrelevant aangezien deze gebeurtenis na je vertrek plaatsvond (CGVS, p. 18).

Op de DVZ verklaarde je dat jouw vader ongeveer een maand voor je vertrek werd aangesproken over het feit dat je broer moest stoppen met zijn werk en dat jij en K(...) met Daesh moesten samenwerken, waarna je oom je vertrek regelde (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit strookt echter geheel niet met wat je stelt tijdens je persoonlijk onderhoud, met name dat Daesh jou persoonlijk aansprak (en nooit jouw vader), dat Daesh jou tweemaal (en niet éénmaal) aansprak, dat dit gebeurde enkele dagen voor je vertrek (en geen maand voordien), evenals dat ze enkel zeiden dat je broer naar het dorp moest komen (en dat ze niets vermeldden over het feit dat jullie met Daesh moesten samenwerken). Gewezen op deze

tegenstrijdigheden ontken je slechts dat je verklaringen op de DVZ. Dat je toen bovendien niet alles in detail kon vertellen, biedt geen verschoning aangezien deze elementen geen details maar wel de kern van je asielrelaas uitmaken (CGVS, p. 17-19)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tevens dient te worden vastgesteld dat ook verzoekers verklaringen over de bomaanslag op zijn huis, die zich na zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben voorgedaan, niet kunnen overtuigen. De adjunct-commissaris wijst dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Gevraagd wanneer deze ontploffing plaatsvond stel je eerst dat het was toen jij tien maanden in Griekenland was, wat betekent dat het zo'n dertien maanden na je vertrek gebeurde (CGVS, p. 4-5). Dit strookt echter niet met je latere bewering dat de bom ontplofte zo'n week nadat Daesh voor de tweede keer naar je thuis was gekomen. Dit zou immers impliceren dat de ontploffing ongeveer drieënhalve maand na je vertrek plaatsvond (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd wijzig je simpelweg je verklaring in die zin dat je pas tien maanden na je aankomst in Griekenland hoorde over de ontploffing, maar dat die voordien al gebeurd was. Dat ze je het voordien niet wilden vertellen om je geen slecht nieuws te geven (CGVS, p. 19), overtuigt overigens niet. Het dient nog opgemerkt dat, hoewel de ontploffing zou hebben plaatsgevonden lange tijd voor de machtsovername door de taliban, Daesh nadien nooit meer naar je huis kwam om naar je te vragen of naar je andere broers (CGVS, p. 20). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw voorgehouden problemen met Daesh."

Door in zijn verzoekschrift louter zijn laatste verklaring te bevestigen, met name dat hij pas in Griekenland van de explosie hoorde maar dat deze eerder had plaatsgevonden, weerlegt noch verklaart verzoeker zijn eerdere daarmee strijdige verklaringen. De Raad wijst erop dat verzoeker aanvankelijk duidelijk, tot tweemaal toe, aangaf dat de bom ontploft is toen hij al tien maanden in Griekenland was en niet dat hij daar toen pas kennis van heeft genomen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Dat verzoekers laatste verklaringen tevens zouden worden bevestigd door zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ, zoals verzoeker voorhoudt, kan niet blijken uit de stukken in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde bij de DVZ weliswaar dat toen hij in Griekenland was, hij hoorde dat Daesh een bom plaatste in zijn tuin omdat zijn vader hun eisen genegeerd had, doch uit deze bewoordingen kan op zich niet blijken dat deze gebeurtenis zelf al van meerdere maanden eerder zou hebben gedateerd (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien gaf verzoeker tevens tijdens zijn gehoor bij de DVZ, dat plaatsvond op 21 oktober 2021, aan dat zijn twee oudere zussen ongeveer een jaar eerder waren omgekomen bij een bomaanslag (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17), welke tijdsaanduiding in het geheel niet strookt met zijn latere verklaringen op het CGVS, die hij thans bevestigt, volgens dewelke deze bomaanslag nog geen vier maanden na zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2019 zou hebben plaatsgevonden.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker de bestreden beslissing niet betwist waar op goede gronden als volgt gemotiveerd wordt met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde documenten:

"De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De envelop waarin je documenten werden toegestuurd, jouw vaders taskara en zijn stemkaart hebben geen betrekking op jouw asielmotieven als dusdanig. De neergelegde foto's en video's tonen slechts een bijeenkomst van dorpelingen en militairen, zonder context van waar of wanneer deze foto's genomen zijn. Evenmin kunnen deze aldus jouw problemen met Daesh aantonen. (...)"

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat *in casu* is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel te kunnen toekennen.

In navolging van de adjunct-commissaris besluit de Raad dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat hij zijn land van herkomst op zeer jonge leeftijd verlaten heeft en dat hij een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Hij stelt dat hij in België naar school ging en er leeft zoals de jongeren in België, met name dat hij zich kleedt zoals hij wil, zijn baard niet laat groeien, evenveel met meisjes als met jongens praat en sociale netwerken gebruikt. Deze individuele factoren, en

met name zijn leeftijd, wijzen er volgens hem op dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.

De Raad wijst er vooreerst op dat noch verzoeker noch zijn advocaat of zijn voogd van enige vrees om bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (al dan niet gepercipieerde) verwestering te worden vervolgd melding hebben gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 16 december 2022.

Verder kan, wat dit betreft, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van

persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Voorgaande vaststelling dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering heeft aangehaald mede in acht genomen, blijken er *in casu* geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

De duur van zijn verblijf in België sinds juli 2021 is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker als minderjarige Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds juli 2021 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker was net geen veertien jaar oud toen hij Afghanistan in juli 2019 verliet, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Tevens blijkt uit zijn verklaring dat hij in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, waarmee hij vanuit België contact houdt (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich doorheen de procedure van een tolk Pasjtote heeft bediend. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen binnen de Afghaanse samenleving, zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Waar hij op summiere en niet-onderbouwde wijze aanhaalt dat hij in België naar school ging en “*leeft zoals jongeren in België*” omdat hij zich kleedt zoals hij wil, zijn baard niet laat groeien, evenveel met meisjes praat als met jongens en sociale netwerken gebruikt, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen heeft aangenomen van een levensstijl die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind waar de sharia wordt toegepast en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Met zijn summiere en niet-geconcretiseerde, noch gepersonaliseerde betoog maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – Daesh niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen

en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten met nummers 257 586 en 270 813 van respectievelijk 1 juli 2021 en 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-

and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op

30 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de Taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad, mede gelet op de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 30 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota, dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in de provincie Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in hoofddorde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT